

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

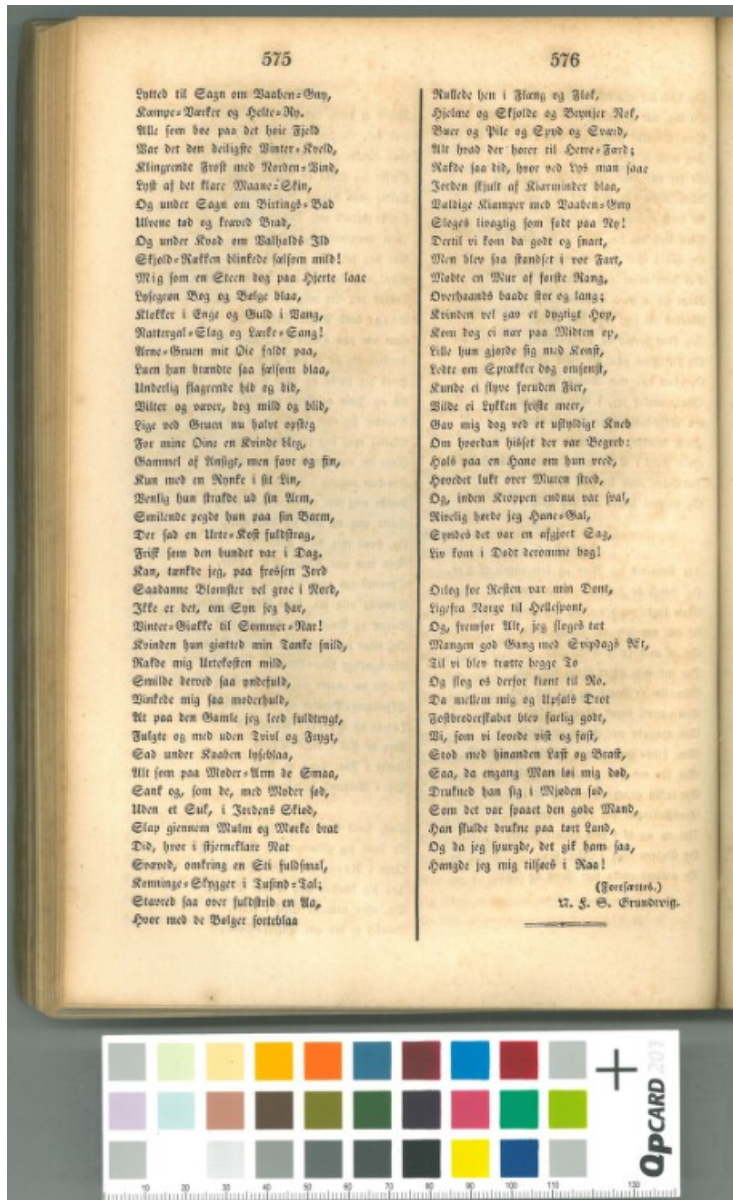
Titel: Udrag fra Den Danske Rim-Krönike

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 574. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1834_539-txt-shoot-idm850/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

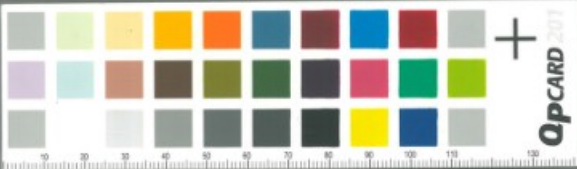

Lytted til Sagen om Baaken-Bun,
 Kampen-Værter og Helte-Din,
 Alle frem her paa det heie Fjeld
 Hvor det den deligtste Winter-Kædd,
 Klingende Frost med Norden-Vind,
 Lyft af det klare Maane-Ekin,
 Og under Sagen om Vintering-Bad
 Mæene tabt og fravodt Vind,
 Og under Kvad om Valhøldt Id
 Skjold-Kæften blinkede kulsom mild!
 Mig som en Steen dog paa Hjerte laae
 Vofsgaen Dæg og Helge blaas,
 Klæfter i Enje og Guld i Wang,
 Nattegal-Slag og Værte-Sang!
 Hæne-Grænen mit Die foldt paa,
 Naar han brænde saa fælsem blaas,
 Uærlig flagerende lid og lid,
 Mæter og væver, dog mild og blid,
 Fige ved Grænen nu halvt øfslig
 For mine Døne en Kvinde blig,
 Sammel of Vofslig, men faar og fin,
 Kun med en Nonke i sit Lin,
 Hensly hun straffe ud fra Væm,
 Semilænde pegde hun paa sin Bæm,
 Der sad en Uete-Kæst fulstfang,
 Triff sem den bundet var i Dag,
 Kan, tænkte jeg, paa fresjen Tord
 Saadanne Blomster vel groe i Kord,
 Ikke er det, om Egn jeg har,
 Winter-Giaffe til Sommer-Mar!
 Kvinden hun giatted min Tanke saild,
 Naade mig Uteofsten mild,
 Semilæ derod saa andersfuld,
 Binfæde mig saa medersfuld,
 At paa den Gamle jeg teet fuldtengst,
 Tufæte og med uden Trivst og Fyngt,
 Sad under Raaden lofslaa,
 Alt sem paa Meder-Uem de Emaa,
 Sank og, som de, med Meder sed,
 Uden et Euf, i Nordens Eked,
 Slap giennem Væm og Væke drat
 Did, hvor i Hjertelære Mar
 Sværed, omkring en Eiti fulstinal,
 Reminge-Skygger i Tufind-Tal;
 Stæred saa over fulstheid en Na,
 Høer med de Vølger fortublaa

Kullede hun i Hæng og Høf,
 Hjelm og Skolde og Døpster Nef,
 Bær og Vle og Lynd og Svand,
 Mit brod der høer til Hæne-Bord;
 Kæfte saa lid, hvor ved Vds man joae
 Terden fluff of Karminder blaas,
 Vældige Klæmper med Vaaden-Bun
 Sleges lioglig som fote paa Ste!
 Deril vi kom da godt og snart,
 Men blev saa standst i vor fart,
 Væbte en Vur af første Rang,
 Overhaand baade her og lang;
 Kvinden vel saa et dygtigt Høp,
 Men dog ei nær paa Midten ep,
 Vilde hun gjorde sig med Kæst,
 Væde om Sprækker dog enstent,
 Kunde ei høre seruden Hær,
 Vilde ei Lyften sekte mere,
 Gav mig dog ved et ufløddigt Kæd
 Om hvedtan højet der var Væred:
 Høld paa en Hæne om hun vred,
 Hvedet luft over Væren sted,
 Og, inden Kroppen endnu var fæl,
 Kædig hæde jeg Hæne-Bal,
 Sværed det var en øfslert Sæg,
 Liv kom i Dødt deromme dag!

Dileg for Næken var min Dem,
 Vigsfa Næge til Hælsent,
 Og, fremfor Mit, jeg slegst tet
 Mangen god Sang med Svipdøgt Væ,
 Til vi blev trætted bygge To
 Og slog os derfor hant til No.
 Da mellem mig og Ufslid Dret
 Vofstredersfædet blev særlig godt,
 Vi, som vi levede vist og fast,
 Sed med hinanden Kæst og Væst,
 Eaa, da engang Væm lei mig død,
 Drukned han sig i Njeden sed,
 Sem det var spæret den gode Mand,
 Han flude drufne paa tæt Rand,
 Og da jeg hvarde, det gif ham saa,
 Hænde jeg mig tilfæde i Næe!

(Hærsætted.)
 N. F. S. Grundtvig.

Lytted til Sagen om Baaken-Bug,
 Kampen-Dæker og Helte-Du,
 Alle fem her paa det heie Fjeld
 Hvor det den deligtste Winter-Kæde,
 Klingende Frost med Norden-Vind,
 Lytt af det klare Maane-Ekin,
 Og under Sagen om Vinterguds-Bad
 Mæene tad og fravod Baa,
 Og under Kvad om Valhelms Tid
 Skjold-Kællen kinkede kalsom mild!
 Mig som en Steen dog paa Hjerte laae
 Vofsgren Dæg og Helge blaas,
 Kællere i Enge og Guld i Bang,
 Mattergol-Slag og Karle-Sang!
 Herne-Gruen mit Die faldt paa,
 Kaen han bræmte saa kalsom blaas,
 Unærlig slagende kæt og bid,
 Mæter og været, dæg mild og bid,
 Fige ved Gruen nu halvt øfslig
 For mine Dæne en Keinde kleg,
 Sammel of Væfslig, men faer og fin,
 Kun med en Nonke i sit Lin,
 Venlyk hun strafte ud fra Væm,
 Semlænde pegde hun paa sin Bærm,
 Der sad en Uerte-Kæf fuldfæng,
 Triff som den hundet var i Dæg,
 Kan, tænke jeg, paa frefslen Tærd
 Saadanne Blæmmer vel gæve i Kærd,
 Ikke er det, om Egn jeg har,
 Vinter-Giælle til Sommer-Mar!
 Kvinden hun giætted min Tanke faid,
 Naede mig Uerteofsten mid,
 Semlæ derod saa pæderfuld,
 Væfslende mig saa mederfuld,
 At paa den Gæmte jeg leed fuldfæng,
 Tæfste og med uden Træl og Fæng,
 Saad under Raaden feg-blaas,
 Mit fem paa Mæder-Kæm de Emaa,
 Sænk og, som de, med Mæder sed,
 Uden et Euf, i Tærdens Eked,
 Slap giennem Mæm og Mæke bræd
 Did, hvor i Hjærnklare Mar
 Sværed, omfræng en Eki fuldfæng,
 Reminge-Slygter i Tæfnd-Tæl;
 Stæred saa over fuldfæng en Kæ,
 Hæer med de Væfger fortællaa

Kællede hun i Hæng og Kæf,
 Hjælm og Ekedde og Væfner Mæf,
 Bæer og Væ og Lynd og Sværd,
 Mit bræd det hæer til Herne-Kærd;
 Kæfde saa tid, hæer ved Væ man jaae
 Tærden Kæf af Kærmæder blaas,
 Vællige Kæmper med Tærdens-Sang
 Ekedes liggig som fæte paa Væ!
 Deril vi kom da godt og faer,
 Men blev fra fæfslit i vor faer,
 Væde en Væ af fæfste Kæng,
 Sværdænds bæde her og lang;
 Kvinden vel saa et dygigt Hæp,
 Keen dog ei nor paa Mæden ep,
 Væle hun gjærdte sig med Kæfsl,
 Væde en Svæfker dæg ænfæfsl,
 Kænde ei hæve færdem Hæf,
 Væde ei Lyften fæfde mer,
 Gæv mig dog ved et øfslidigt Kæd
 Om hærdan hæflet det var Værd:
 Hæle paa en Hæne om hun værd,
 Hærdet lukt over Mæden færd,
 Og, inden Kæppen ændaa var færd,
 Kællig hærdt jeg Hæne-Gæf,
 Sværed det var en øfslidigt Eæg,
 Nu kom i Tærd ærdemære dæg!

Dileg for Kæfken var min Dæm,
 Væfslaa Hæge til Hæfslæp,
 Og, fremfor Mit, jeg flegd tæf
 Mængen god Gæng med Sværdæg Væf,
 Til vi blev træte bæge Tæ
 Og fleg es derfor hænt til Væ.
 Da mellem mig og Hæfslæ Tæf
 Tæftræderfædet blev færlig gæf,
 Væ, som vi leode væf og fæf,
 Svæd med hændem Kæf og Væfsl,
 Eaa, da emgang Mæm læt mig dæf,
 Tærdænd han sig i Væden fæf,
 Sem det var fæardt den gode Mæd,
 Han flæde dræfne paa tærd Kæd,
 Og da jeg færdgæ, det gif ham fæf,
 Hængde jeg mig tilfæf i Kæf!

(Forfærdet.)
 N. F. S. Grundtvig.

